

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון
428

פסוֹז תשפ"ב

'מוֹשֶׁעַבְרִים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמוֹצְרִים'

- "הצלה את מבקשת..."

הוא צחק כאילו שמע זה עתה את אחת הבדיחות היותר מבדחות בחייו בעודו מהרהר בליבו: "יהודיה טיפשה. את כל הדרך עשתה - בשביל לתת לי לסיים את העבודה בקלות".

מוחה של הנערה התרוקן כליל. מעולם לא היה מלאך המוות קרוב כל כך ומאיים כל כך. יכולה היתה לשמוע את קול נשיפותיו ולהבחין בהבל היוצא מפיו.

פתאום הפסיק הנאצי לצחוק ופניו הרצינו. "איך נכנסת לכאן?", שאל.

בלי מילים הצביעה לפניו על השביל הראשי המוליך הביתה.

- "הכלבים לא נבחו אפילו?"

- "הכלבים???" רק כעת הבחינה בעשרות כלבי 'רוטווילר' ו'אמסטף' גרמניים המשוטטים בחצר. אילו היתה מבחינה בהם קודם לכן - לא היתה מעיזה להיכנס.

הנאצי צמצם מבטו ושתק. ההתרחשות העל טבעית הדהימה אותו. הכלבים שלו מאולפים מספיק כדי לקרוע לגזרים כל זר המנסה להתקרב פנימה. 'היתכן כי לנערה שלפניי כוחות כישוף ושליטה שלא מן העולם הזה?!' - הרהר בליבו.

רעיון מבריק עלה בדעתו לפתע. "הישארי כאן למשך הלילה הקרוב, ובבוקר תצאי שוב דרך השביל הראשי. אם שוב לא יפגעו בך הכלבים לרעה, אגן עליך במשך כל זמן המלחמה!".

הלילה היה ארוך וכרה של הנערה הוספג בדמעות שלישי. מראות בלהה הצטיירו מול עיניה - הנה היא הולכת בשביל הסלול והכלבים מתנפלים וקורעים את בשרה לחתיכות חתיכות. הנה הם מלקקים את הדם. שלום לך עולם. שלום לכן תכניות העתיד...

השחר עלה ומצא אותה טרוטת עיניים. מטוהרת. מוכנה לכל אשר ישית עליה מלכו של עולם - ועם זאת כמה לחיות. אנשים רבים עצרו את נשימתם כשעמדה בפתח, מוכנה לצאת למצעד המוות הפרטי שלה. הם הציצו מן

השר של האומה המצרית בשמיים נקרא 'רהב', שם המסמל יותר מכל את ההגדרה של המצרים: 'שחצנות וגאווה'. וכמו כן, מלך מצרים ששמו 'פרעה' - לא לחינם נקרא בשם זה, כי שמו מורכב מהאותיות פה-רע, על היותו מדבר דיבורים המבטאים את ההתעלמות מהנוכחות של הקב"ה ומההשפעה האלוקית על מציאות החיים, והוא עומד ואומר למשה רבנו: "מי ה' אשר אשמע בקולו" - "מי הוא שיגיד לי מה לעשות?" וכן "לא ידעתי את ה'". - עפרא לפומיה!

יתירה מזאת, פרעה מדבר את דברי השחצנות הללו על אף שמשה רבנו מתייצב לפניו באורח נס באופן שאינו מוסבר בשום דרך טבעית! שהרי עשרות חיות טרף מאולפות הגנו על פרעה - כמבואר ב'ילקוט מעם לועז' - ומשה ואהרן עוברים דרכם מבלי שיגעו בהם לרעה. נס כזה היה מצליח לגרום להתפעלות אפילו לנאצי הגדול ביותר, אך פרעה שהגדרתו שחץ וזוהי מהותו - אינו מתפעל מכך כלל.

בשחצנותו זו השתנה פרעה מרשעים גדולים אחרים, כפי שניווכח לראות במעשה דלהלן שסיפר הרה"ג רבי **מנחם שטיין** שליט"א.

הרבנית סרנא, אשתו של רבי **חיים סרנא** זצ"ל, ראש ישיבת חברון בגאולה, היתה ניצולת שואה. נס הצלתה ממלתעות החיה הנאצית היה מופלא. היא סיפרה שתוך כדי המלחמה, במהלך אחד הניסיונות למלט את נפשה מהנאצים הארורים, ימ"ש, בעודה בורחת ומחפשת קורת גג על מנת להסתתר בה, רואה היא מרחוק וילה בודדת, נשימותיה היו כבדות כשנקשה על הדלת: "אנשים טובים הצילו אותי!" בכתה ודפקה, מקווה לפגוש ב'בני אדם' בתוך המהומה החייתית שסביבה. לבסוף נפתחה הדלת. האיש שלפניה היה לבוש בגדי בית קלים ולא מדים, אך שפמו המזדקר והמבט הכחול והקר שנעץ בה, לא השאירו מקום לאשליה. היא העזה לדרוך בפתח ביתו של 'נאצי'. ולא נאצי רגיל, כי אם המפקד הנאצי האזורי...

בראותו אותה הוא אמר רק מילה אחת: "יהודיה!". רגליה של הנערה הצעירה נתקפו ברעד בלתי נשלט, והיא נשענה על הקיר, כדי לא ליפול.

החלונות ומן החדרים, נכונים למחזה המתוכנן של קריעתה לגזרים.

היא החלה לצעוד - ושום כלב לא זע ממקומו. באצילות התקדמה במהלך השביל, שומרת על קצב הליכה רגיל, לא מהיר מידי ולא איטי מידי. קדימה, קדימה. בלי לחשוב. רק כשהגיעה לשער התירה למעין הדמעות לנבוע מעיניה.

המפקד הנאצי עמד נדהם, וכפי שהבטיח דאג לה לשמירה עד סיום המלחמה...

* * *

לבעלי החיים אין בחירה משל עצמם, אלא הם יד ארוכה של האלוקים. חז"ל מבארים את הפסוק: 'ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישרים איתו' (משלי טז, ז), שהכוונה היא שאפילו בעלי החיים, היתושים והמעופפים למיניהם אינם פוגעים לרעה באדם כאשר הוא רצוי לפני הבורא.

בחורים אמריקנים שנסעו להרים בקיץ, פנו ובקשו מרבי **משה פיינשטיין** זצ"ל להצטרף אליהם, כדי שישפיע עליהם מרוחו, והוא הסכים להצטרף. באותו מקום נפש רחשו אלפי יתושים ומעופפים שונים ואף בחור לא העז לצאת מחדרו ללא שמרן על פרצופו משחה לבנה ע"מ לדחות אותם. לפתע הבחינו הבחורים בתופעה מיוחדת - רבי משה ישב בחוץ וכתב תשובות בהלכה, שום משחה לא היתה מרוחה על פניו, ובאורח פלא אף יתוש לא התקרב אליו!

אחד מהם הרהיב עוז ושאל: "ילמדנו רבנו, כיצד זה שאנו מתגרדים ללא הרף, למרות המשחה ואילו הרב יושב ואף יתוש אינו עוקץ אותו?".

נענה רבי משה ואמר ברכות: "הבא לי ילקוט שמעוני על ספר משלי", עלעל בו וציטט: "גם אויביו... לרבות מזיקי ביתו, כגון פרעושים, זבובים ויתושים (פרק טז רמז תתקנד)". לאחר מכן הוסיף בענווה ובפשטות: "נראה שהיתושים משלימים איתי כיון שהבורא רוצה בי".

* * *

על דרך יסוד זה - שלבעלי חיים אין בחירה משל עצמם - מבאר ה'אור החיים' הקדוש את עצתו של ראובן במכירת יוסף: ויכוח התנהל בין ראובן ובין אחיו, האם יוסף חייב בדין או לא, ואם ראוי לפסוק עליו דין רודף מחמת שהביא דיבת האחים רעה לפני אביהם. עמד, אפוא, ראובן והציע: "וידינו אל תהי בו" (בראשית לז, כז) - אנחנו בעלי בחירה. ויתכן שיש לנו בתת מודע כוונות נסתרות ואנו נוגעים בדבר, נשליך אותו אם כן לבור מלא בנחשים ונתבונן במתרחש עמו. ומאחר שנחשים אינם בעלי בחירה, אם יכישו אותו - אות הוא שהוא בר קטלא, ואם לא - הוא נקי. ואמנם כשהשליכו את יוסף לבור והנחשים לא נגעו בו, הבינו כי מדובר באדם טהור. כיוצא בכך ביאר ה'אלשיך' הקדוש לגבי דניאל. השרים קנאו בו, אולם המלך אהבו. כדי להכריע בענין

החליט המלך לזרוק אותו לגוב האריות, מבלי שידם תהיה בו, ואכן האריות לא פגעו בדניאל בגוב האריות.

נמצא, אפוא, שאפילו גויים גמורים מכירים בכך, שכאשר חיות רעות אינן פוגעות באדם - אות הדבר שהוא רצוי לפני המקום ברוך הוא. כולם - לבד מפרעה הרשע. כששומע פרעה את בקשת משה: "שלח את עמי ויעבדוני במדבר" (שמות טז, ז) הוא אינו מתפעל מכוחו הנורא של משה, ובפיו הרע הוא אף עומד ומצהיר: "לי יאורי ואני עשיתיני" (יחזקאל כט, ג). שחץ ורהב אלו הם עיקר קליפת מצרים - אך הם אינם קיימים רק במצרים! תחושה זו של אנוכיות ואגוצנטריות, המניחה את האדם במרכז, ומשעבדת לרצונו את כל העולם, היא כוח הרסני המכלה עד היום כל חלקה טובה. תפיסת עולם זו מופיעה כסיסמא וכאידיאולוגיה של מפלגות השמאל: 'האדם במרכז', 'זכות הפרט' וכו', וכוללת סגידה לעולם הנוחיות, הנהנתנות והחומרנות. תחושות אלו מפריעות לקבלת עול מלכות שמים ומסמאות את עיני האדם מכל גילוי אלוהי! וכך הוא אינו מוכן להודות בכך שיש נברא - ויש בורא, שהוא נוצר - ויש יוצר, שהוא מונשם - ויש מנשים!. הוא יודע שידיעות אלו יחיבו אותו - שהרי אם יש בורא, יש גם מטרה לעולם, ואם ישנה מטרה מחובתו להוציא אי אלו אביזרים מתוך הבית, להסכים לטיפול בארונותיו האישיים ולפעמים גם לשינוי סדרי החיים המתוכננים - לכן אינו מוכן אפילו לבוא לסמינר ולקבל הוכחות לענין. הוא גאה מכדי שיאות להיכנע לכך. 'עבדא בהפקרא ניחא ליה', הוא עבד ליצרים שלו ומבקש להמשיך גם הלאה לחיות בהפקרות, ולפיכך הוא הולך בדרכי פרעה, ה'מזהה' מראש את ה'סכנה' ומתכחש למציאות ה', ובראותו את הניסים והנפלאות המתגלים למול עיניו, הוא נותר אדיש ואומר: "לא ידעתי את ה'", "מי ה' אשר אשמע בקולו".

[מתוך הגדה של פסח - 'דורש טוב']

שְׁהִיּוּ יִשְׂרָאֵל מְצִיִּיִם שָׁם

'מצויינים', כלומר: בולטים בשוני, נבדלים. כולם ראו שהם עם אחר, שאינם ככל המצרים. הלבוש שלהם היה לבוש יהודי.

* * *

הרה"ג רבי **גואל אלקריף** שליט"א מביא סיפור מופלא על כוחה של התגברות אחת מול סחף, על שמירת הלבוש היהודי, סיפור שמגיע אלינו מוונצואלה הרחוקה. בוונצואלה אין, כמעט, בחורי ישיבה, ונדיר לראות שם יהודי במראה חרדי. בחור ישיבה אחד שהתגורר שם, היה מקפיד ללכת עם כובע וחליפה ברחוב. הוא לא שינה לבושו וקידש בכך שם שמים. יום אחד כשהלך ברחוב, פגש אותו סטודנט יהודי ושאל אותו לפשר מראהו החרגי. הבחור הסביר לו שהוא לומד בישיבה, וזהו הלבוש של יהודים בני תורה. הסטודנט לא הכיר את המושג 'ישיבה', ואפילו לא ידע מהי

התורה. במשך שעה וחצי דברו השניים. בחור הישיבה הסביר, שהלבוש יוצא הדופן הוא לבוש מכובד, כמו שמתאים לבן של מלך, והרי כל יהודי הוא בן של מלך מלכי המלכים. "נשיא ארצות הברית", הוא סיבר את אזנו של הסטודנט, "לא ילבש בגדים מוזנחים ועלובים, נכון? אתה רואה אותו מופיע תמיד עם מלבוש מכובד. גם אני, כבן ישיבה, הולך עם בגדים מכובדים - עם חולצה לבנה, חליפה וכובע".

"איפה נמצאת הישיבה?", שאל אותו סטודנט.

- "בליקווד".

לא עבר זמן רב, עד שהסטודנט החליט לנסוע לליקווד, לבדוק מקרוב את הישיבה המסקרנת הזאת. אזרח של וונצואלה שבדרום אמריקה, זקוק לויזה כדי להיכנס לארצות הברית. לאותו סטודנט היתה ויזה, והוא הגיע למעבר הגבול, אבל לא שם לב שפג תוקפה של הויזה שלו. השוטרים בצד האמריקני של הגבול התייחסו אליו בחומרה, כאילו רצה להיכנס לארצות הברית במרמה. הגיע שוטר כושי עם ניידת, הורה לו להיכנס, והתחיל לנסוע. עמדו לגרש אותו בחזרה לאמריקה הדרומית. בדרך פנה אליו השוטר, ושאל: "למה באת לארצות הברית?" אמר לו: "באתי ללמוד בישיבה".

- "באת לישיבה???"

משהו לא ברור קרה פתאום. השוטר עצר את הניידת לרגע, ואחר כך התחיל לנסוע לכיוון ההפוך.

"היי, לאן אתה לוקח אותי?", הסטודנט נבהל. אולם פניו של השוטר הכושי שידרו אהדה, ולמרבה ההפתעה הוא אומר: "אני לוקח אותך לעו"ד מסויים. תשלם לו אלף דולר, והוא יוכל לארגן לך ויזה באופן מיידי, במקום".

עלה אותו סטודנט לעורך הדין, שילם לו, וקיבל ויזה. השוטר בינתיים חיכה לו למטה בניידת.

"בוא חביבי", אמר השוטר, "אני עכשיו מונית ספיישל בשבילך, אני אסיע אותך בניידת עד תחנת הרכבת. אביא אותך לרכבת שתיקח אותך לליקווד".

הסטודנט היה מלא הכרת הטוב, אבל גם מבולבל מאד: "אני מודה לך מאד על כל העזרה, אבל אפשר לשאול משהו? מה קרה שהחלטת, פתאום, לא לגרש אותי, ועוד לעזור לי כל כך הרבה?"

"תשמע סיפור, אבל סיפור חזק", אמר השוטר. הוא סיפר על תיק ש'תפרו' לאשתו. העלילו עליה עלילה וחייבו אותה לשלם אלפיים דולר. מאחר שלא היה באפשרותם לשלם את הסכום הזה הכניסו אותה לכלא. זמן מה אחר כך, הלך אותו שוטר ברחוב, וראה חסיד סאטמאר יוצא מחנות עם תיק. פתאום הגיח בסערה בריון, ומול עיניו של השוטר, התנפל

על החסיד וחסף ממנו את התיק. החסיד התחיל לצעוק, ולרדוף אחרי השודד, אבל השודד היה הרבה יותר מהיר ממנו. לא היה לו סיכוי מולו. השוטר, לעומת זאת, היה בכוש טוב. הוא רדף אחרי השודד, תפס אותו, השכיב אותו על המדרכה והזמין ניידת. הוא החזיר את התיק לחסיד.

החסיד היה נרגש. הוא הודה לשוטר במילים חמות, וסיפר לו שבתיק היה סכום גדול מאד.

"אין צורך להודות", אמר השוטר, "רק עשיתי את עבודתי".

"הצלת אותי", אמר החסיד, "ואני רוצה להכיר לך טובה. לא רק בדיבורים".

מכיון שכך סיפר לו השוטר: "אשתי בכלא בגלל אלפיים דולר שחסרים לי". מיד הוציא החסיד את מלא הסכום, ונתן לו.

שאל השוטר: "איך אחזיר לך טובה על שהצלת את אשתי?"

- "אתה לא צריך להחזיר טובה, שהרי כבר עשית לי טובה גדולה. עם זאת, אני מבקש ממך שאם תראה פעם יהודי בצרה - תעזור לו".

- "ואיך אדע למי צריך לעזור?"

- אם תראה יהודי שרוצה ללכת לישיבה, תעזור לו".

סיים השוטר, ואמר לסטודנט: "כבר עשר שנים אני מחפש יהודי שיגיד לי שהוא מחפש ישיבה, ואתה הראשון שאמרת לי. אני כבר עשר שנים רוצה להחזיר טובה למי שעזר לי, ובגלל זה אני ממש שמח לעזור לך להגיע לישיבה!".

הסטודנט לא האמין למשמע אזניו. הרצון שלו להגיע לישיבה ולעמוד על טיבה, התחזק פי כמה וכמה. הוא נסע לליקווד 'לבדוק את העניין', ונשאר שם. היום הוא אברך בירושלים, יש לו ב"ה אשה וילדים, משפחה חרדית לתפארת. וממה התחיל הכל? מהלבוש של בן הישיבה, שהלך עם כובע וחליפה בוונצואלה.

"שהיו מצויינים שם..." [מתוך הגדה של פסח 'דורש טוב']

וּבְמִיגֹן לְשִׁמּוֹזָה... וּבְמִאֲפֹכָה לְאֹרֶן גְּדוֹלִי

סיפר הרה"ג רבי חיים זאיד שליט"א: לפני פסח ה'תשע"ו מסרתי שיעור בסמינר 'אור החיים' שבבני ברק. הסברתי והבהרתי את מעלת חג הפסח. בסוף השיעור אמרתי כי כל תלמידה שיש לה שאלה בהלכה או שצריכה עזרה וייעוץ, אשמח לענות בטלפון ולעזור. מספר ימים לאחר מכן מצלצלת אליי תלמידה מהסמינר ואומרת: "שלום הרב זאיד, משפחתי גרה בבית שאן, אך המצב הכלכלי בבית קשה עד למאוד. החברים של אבא שלי בעבודה החליטו לשמח אותו. הם התארגנו יחדיו והצליחו לממן לו אירוח בכפר נופש'

בצפון עם כל בני המשפחה למשך שבעת ימי חג הפסח הקרב ובא, ללא עלות ותמורה".

היא ביקשה לברר לגבי האם באותו כפר נופש כשרות המאכלים עונה על דרישות ההלכה. שיבחתי אותה והתקשרתי למשגיח כשרות באזור. המשגיח בדק את הנושא ובישר, כי לפני שבועיים הורידו לכפר הנופש הזה את הכשרות לחלוטין!

התקשרתי לתלמידה והודיתי לה שכן בזכותה גילינו שהמקום אינו כשר כלל. הזמנתי את המשפחה לעשות אצלי את החג. למחרת אני מקבל שיחת טלפון מאמא שלה בקול חנוק. האם טענה שבמצב הקיים, מאוד היה קשה לה להכניסה למוסד דתי. והיא רוצה שלכל הפחות בימי החג בתה תצטרף אליהם לכפר הנופש, אך כמובן הבת סירבה להיענות לה. ניכרים היו דברי האם מתוך ליבה הדואב. ניסיתי לחזק את ליבה בסיפורים על יהודים, שמסרו נפשם ע"מ לאכול אוכל כשר בפסח. בסיום אמרתי: "תשמעי, יש הבטחה מבורא עולם בכבודו ובעצמו, שאדם שמוסר נפשו לעשות את רצונו, יראה ישועות מעל הטבע. אני מבטיח לך שמסירות הנפש הזאת תביא לך **הצלחה לברכה וישועה**".

לפתע הפסיקה האמא לבכות וזעקה בתדהמה: "האם אתה נביא?"

לא הבנתי מה הדהים אותה בדבריי וחזרתי עליהם. היא שמעה זאת ושוב התרגשה: "תודה הרב, תודה", וניתקה.

לא עוברות עשר דקות והבת מתקשרת אליי: "הרב, איך עשית את זה? אבא שלי שמע זאת והחל גם הוא להתרגש והסכים. תגיד הרב, מאיפה ידעת את זה?"

הרגשתי מבוכה ושאלתי: "מה גיליתי ומה אמרתי?"

התברר כי לאותה בת סמינר יש אחות רווקה בת 35 החולה במחלת האפילפסיה, ושמה של אותה אחות הוא '**ברכה**', ועד עתה לא הצליחו למצוא שידוך עבורה. והאם חשבה שבירכתי שבזכות מסירות הנפש תזכה להצלחה וישועה ל'**ברכה**' בתה. היא בטוחה, שיש לי רוח-הקודש והסבירה לבעלה שאם לא ילכו לאותו נופש מפוקפק - בתם תזכה לישועה ותתחתן!. שמעתי זאת ושתקתי ולמרות שלא לזאת התכוונתי, לא חששתי, כי ידעתי שה' משלם ומושיע את המוסר נפשו ורצונותיו למענו.

המשיכה הבת וסיפרה: "ההורים שלי ביטלו את החופשה, ויצאו לעשות קניות ב'אושר עד', כשיש להם מעטפה של 600 ש"ח בלבד לקניות. אמא שלי לקחה בדמעות מוצרים מתוך הרגשה שהיא מקריבה דבר גדול למען בורא עולם. כאשר הגענו לתור בקופה, קיבלה ברכה אחותי התקף אפילפסיה והתמוטטה במקום. נוצרה המולה גדולה, כולם רצו לתת עזרה, אך אמי הרגיעה אותם, כי זו מחלת הנפילה והכל בשליטה. ובאמת לאחר כמה שניות חזרה אחותי להכרה

ועמדנו בתור כמו כולם. לפתע, מגיעה מאחורינו אשה, שגם היא עמדה בתור ושאלה את אמא שלי: "הבת שלך חולה במחלת הנפילה?"

"כן", משיבה אמי.

- "בת כמה הבת?"

"בת 35, רווקה", משיבה אמי.

"יש לי שידוך בשבילה", מכריזה האשה בהתלהבות. "יש לי בן דוד מהדרום שגם הוא חולה במחלת הנפילה והוא מחפש שידוך".

אמא התרגשה עד עומקי נשמתה וקראה: "הנבואה של הרב זאיד עבדה!".

ההורים התקשרו אליי באותו ערב בהתרגשות וביקשו שאברר אם אין סכנה בנישואי שני חולי אפילפסיה. צלצלתי לעוזרו האישי של היועץ הרפואי הרב פירר, שאמר, שזה בסדר אך עלולה להיות סכנה רפואית לילדים. המלצתו הייתה לפנות לרב גדול בישראל שיברך את הזוג שזיווגם יעלה יפה ויזכו בילדים בריאים.

חיש מהר עשיתי את דרכי למורי ורבי, הצדיק ר' **דוד אבוחצירא** שליט"א מנהריה, וסיפרתי לו את הסיפור. סיימתי באמירה: "כעת אומרים הרופאים כי עלולה להיות סכנה לדור ההמשך, וצריך ברכה של הרב כדי שנוכל להמשיך את השידוך".

הרב הביט בעיניי ואמר לי: "ר' חיים, אתה לא רואה את בורא עולם?! כיצד ה' הכניס בפוך את המילים: '**הצלחה לברכה**'? ... תגיד לזוג: "מזל טוב", ואם הם חוששים לגבי הילדים - תגיד להם בשמי, שבשנה הבאה יוולדו להם תאומים, ואני יכול אפילו להגיד לך מה יהיו השמות שלהם..."

הייתי נרגש והמום. סיפרתי זאת להוריה של ברכה. מיד אחר הפסח נפגשה הבת ברכה עם הבחור מהדרום, והצדדים היו מרוצים אחד מהשני. לאחר פגישות בודדות הם סגרו ווארט בערב ר"ח אייר ה'תשע"ו בעיר יבנה, וקבעו מועד לחתונה. זכיתי להיות ב'ווארט' המרגש בו נשפכו דמעות כמים, והכל היו עדים למסר אחד גדול ונורא: 'כל אדם שמוסר נפש לכבוד בורא עולם, למרות שקשה לו מאד, אך בכל זאת הוא מתגבר על טבעו ועושה את רצון ה', הקב"ה משלם לאותו אדם מידה כנגד מידה ועושה אף הוא למענו ישועות מעל הטבע'. אותה אמא בכתה מאושר באותו ערב... היא כבר הפסיקה להאמין שבתה בגיל 35 החולה במחלת הנפילה תתחתן אי פעם. אך כשיש מסירות נפש לבורא עולם, וכשמתגברים על רצונות שיש בהם בעיה, גם הקב"ה מחזיר בכפלי כפליים ובישועה גדולה ומיוחדת. זהו כוחה של מסירות נפש אמיתית!. **[מתוך 'פניני עין חמד']**